

son uden Ordreklausul. De nævnte Pantebreve kan dog efter Udkastet — ligesom det nu er Tilfældet med alle Navnegældsbreve — gøres ikke-negotiable ved et dertil sigtende Forbehold. Tinglyste Pantebreve er efter Tinglysningslovens §§ 27 og 28 undergivet mere vidtgaaende Regler om Negotiabilitet, end der nu antages at gælde for Navnegældsbreve. I Udkastet er det ikke gjort til en Betingelse, at Pantebrevet skal være tinglyst eller registreret, for at det skal være et Omsætningsgældsbrev, idet man gaar ud fra, at der — i Tilfælde, hvor Skyldneren ved Pantebrevets Udstedelse er anerkendt solid — kan forekomme Omsætning af Pantebrevet inden Tinglysnings- eller Registreringen.

For det andet har Kommissionen næret Betænkelighed ved at stille Anvendelsen af den almindelige Ordreklausul som et ufravigeligt Formkrav. Det er vel hensigtsmæssigt, at der anvendes en saadan staaende Klausul, hvis Betydning staaer klart for enhver, der har med Gældsbreve at gøre, og man gaar ogsaa ud fra, at den almindelige Ordreklausul vil blive benyttet praktisk talt i alle Tilfælde. Men hvor det i et enkelt Tilfælde paa anden Maade tydeligt fremgaar af Gældsbrevet, at det er Mening, at det skal være et Omsætningsgældsbrev — f. Eks. hvor selve denne Betegnelse er benyttet — synes den Omstændighed, at det sædvanlige Udtryk herfor ikke er anvendt, ikke at burde udelukke Gældsbrevets Negotiabilitet. For at undgaa al Usikkerhed maa der dog kræves en aldeles tydelig Tilkendegivelse i Gældsbrevet, og det forlanges derfor, at Gældsbrevet „utvetydig angiver“, at det skal være et Omsætningsgældsbrev. Det er i saa Henseende ikke nødvendigt, at der netop bruges Udtryk som „Omsætningsgældsbrev“ eller „Ordregældsbrev“, men det er paa den anden Side ikke tilstrækkeligt, at Gældsbrevet lyder paa Betaling til en bestemt Person „eller den, til hvem hans Ret overdrages“.

Fra finsk og svensk Side har man anset det for ufnødent udtrykkeligt at optage en Bestemmelse som den sidstnævnte. Medens det svenske Udkast indeholder en

lignende Regel om Pantebreve som det danske og norske, findes der ingen tilsvarende Regel i den finske Tekst.

Den Ændring i dansk Ret, som sker ved § 11, angaar kun Gældsbreve. Det kan derfor ikke sluttes fra Loven, at andre Dokumenter bliver negotiable — og omvendt kun er negotiable — naar de indeholder en Ordreklausul. Se ogsaa om Aktier Udkastets § 58.

Til § 12.

Det antages nu at være Hovedreglen i dansk Ret, at Ejeren af et Ihændeavgældsbrev kan gøre dette til et Navnepapir ved at give det Paategning om, at det tilhører ham. I de fleste andre Lande antages Gældsbrevets Karakter derimod ikke at kunne ændres ved en saadan ensidig Paategning fra Fordringshaveren, idet dette vilde kunne medføre Ulemper for Skyldneren, der ved Udstedelsen af Gældsbrevet til Ihændeavgiveren bør kunne regne med, at han ikke senere, navnlig ved Betalingen, skal have Risiko og Besvær med at prøve Paategninger om Rettigheder, Transporter etc., men kan nøjes med at se paa Ihændeavgiveren. For Checks Vedkommende har man her i Landet godkendt denne Opfattelse, idet en Check, der er udstedt til Ihændeavgiveren, ifølge Checklovens § 20 vedbliver at være en Ihændeavgivercheck, selv om den endosseres til en bestemt Person. Under Hensyn hertil og for at opnaa samme Regler som de tre andre Lande, har man i Paragraffens 1ste Stykke foreslaaet den nye Regel, at Skyldnerens Samtykke kræves, for at et Ihændeavgældsbrev skal kunne ændres til et Navne- eller Ordregældsbrev. Det samme maa naturligvis gælde om Ændring af et Ordregældsbrev til et Navnegældsbrev, men man har fundet det overflødig at give en udtrykkelig Regel om dette upraktiske Tilfælde.

Reglen stemmer formentlig med, hvad der allerede gælder med Hensyn til danske Statsobligationer udstedt i Henhold til Lov af 12. November 1886, idet det er fastsat, at disse stedse skal lyde paa Ihændeavgiveren, jfr. Bekendtgørelse af 13. November 1886 § 5.